

пъстрополи жени, найли съ невярстини деца, за да съберат за зината повече слънчева енергия.

Между този щастлив и разномислен свят, тук, донесла своето дете една жена съ мъжло и измъчено лице, съ дрехи по прости и бедни от тия на другите жени. Тя внася водла за ржката си слабо и печално дете, съ сузи кътнали бузнички, горещи трескави очи, съ слабо, почти самото гълце. То било облечено въ късо орфанно лентце, съ продълени и извити чепчици и безъ усмиха и безъ познатата детска радост на лицето. Божо мой, защо се стиптавали другите деца отъ него и бѣгали, сякаш да страдатъ отъ проказа. А то азино било нездраво дете, зъръ имало такъв блядъ отенкъ на лицето и такава суза кишлица погъбога раздирала слабите му гърданчки, че просто отъ очите му капали сълзи. А неговата печална майчица му поднесала кърпата си и то въ нея изплювало малка кървава хречка. Майчините очи се наливаха въ сълзи. Но колко доволна оставала тя, когато детето, нѣтайни своя погледъ въ страни, вързу голите грани съзрачно чуруликаше въ араби и поменом отъ тѣна: „чикъ-чикъ-чикъ“!... извикало съ неудържимъ възторгъ:

— Мамо, мамо, погледне арабинѣ, тѣ пакъ са тукъ. И то нѣкъ захвърляло по нѣкои трошци отъ свои коравъ хлѣбъ. Врабинѣ съ наизвърли вързу трошкѣ съ нестаряване, а детето така чудно се заснивало съ своя слабъ и нѣвоенъ гласецъ, че другите деца се заслушавали съ тревога въ този чудокъ, но изпълненъ съ голѣма болка сѣкъ. Така то обинало арабинѣ, а и тѣ сякашъ обинали детето. Тѣ го познавали по неговите бедни дрешки и изпитото му болнаво лице. Познавали го и по това, че тукъ идвало винаги съ своята обична майчица.

Сетне майка и синъ малускали синотѣ араби да подренатъ и почуруликаятъ и съ бедни хречки се отделявали въ даното на градината и скавали вързу самотна дървена пейка. Препичали се на сиротото осеино слънце и се разговарали съ шепотливи души.

— А защо, мамо, азъ не бива да играя, питало съ недоволенство и притаена мъка малкото. Ето на, отгатакъ нонѣ връстници тичатъ до насита, а майкитѣ нѣкъ не шатъ и да вжертъ за тѣхъ. Па сякашъ и отъ нѣкъ бѣгатъ...

— То да играешъ сега, синко, съ твоите дружина, не бива. Ти имашъ слаби гърданчки и за тѣхъ е нудна само слънчевата сила. Екъ, заврѣнешъ ли на прохлѣтъ и ти зведно съ тѣхъ ще притикашъ, а и тѣ тогава не ще те отбѣгатъ.

Детето въздъхнало дълбоко, погледнало своята обична мама и печално обривнало главата. А нонето тръгвало да си въртатъ на

детето ну се чинело, че арабинѣ внасятъ:

— Ти пакъ дойдъ, ти пакъ дойдъ, приятело нѣкъ!...

Донѣтъ ставали покъси и по-студени. Една утринъ пламникава Витоша се събудила покрита въ бѣло снѣжно рухо. Небето милово се сдуило ниско и следъ ден-два и нѣкъ София презръквали бѣли парави сѣвизници. Първи сѣкъ! Колко се радвали децата и застъгали шейните си. А арабинѣ овърбили отъ гледъ въ градината по заснѣженитѣ клоки, но ноней не искалъ да знае за тѣхъ. Само болното дете, сега затворено въ ниска таваиска станчка, си спомнало за тѣхъ съ болка и сѣръбъ. И арабинѣ тжмели по него, но напусто чакали да дойде и донесе трохи отъ свои коравъ хлѣбъ. Сѣкътъ се трупаилъ вързу заспалата жена и достигалъ вече до колени. Детето стаило край низка прозорецъ и гледало навънъ заснѣженитѣ покрани на София. Но каква била неговата изненада, кѣкъ радостно трепнало сърцето му единъ денъ, когато сѣръбъ вързу отресения покривъ да подкача арабѣ и тжмно да се взира наоколо. Следъ него доветло второ, трето, четвърто...

— Мамо, мамо, ето арабинѣ, викало радостно детето. Не са ли тѣ арабинѣ отъ градината? А кѣкъ омършавали, мамо, и пушкавата нѣкъ перушина, кѣкъ е изчернѣла!...

Майката измчала при своята ронба и се загледала навънъ.

— Да, тѣ са, съ орноренъ веселъ гласъ отхвърнала тя. Тѣ са дошли да те навестятъ. Не са тѣ забравили, милото ми! Блѣдото и нѣрваво лице на детето заслеко отъ щастие. То забравило за своята тежка болестъ и за острата раздирача гърдитѣ кишлица. И поискало още въ този какъ да нѣкъ подвърли своитѣ трошчички. Тамъ продължила тѣната дружба. Врабинѣ били спасени отъ гледъ. Спасило ги болното и заглеващо дете. Тѣ били идѣлъ орлекъ, изпопани и рошави араби. Накъртали се край малкото прозорче отъ сутринъ до вечеръ. А когато малко се успивалъ, унаеши отъ утринята треска, тѣ идвали, нависвали предъ прозорчѣ, взирали се любовитно въ малката станчка и муздрели съ кишитѣ си клоки по своето стъкло.

— Тѣхъ-тѣхъ-тѣхъ!... ситно барабанили арабинѣ, което било знакъ малка да се събуди и ги нахрани. И детето, навистина, притварило жаритѣ си очи, ставало отъ леглото и силново тръгвало къмъ прозорчѣ...

Минали дни, болестъта на малкото момченце напредвала и то вече не могло да се поведигне отъ леглото. Кишлицата го заслушавала и изрѣвнитѣ зрачи соренли въ заснѣжилитѣ му уста. То съвсемъ омършавило и вързу неговото въсьчно лице, останали чудно да блѣстятъ, само дветѣ му очи. Нещастната